

962.

**Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości
w porozumieniu z Ministrem Skarbu**

z dnia 22 października 1924 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 1920 r. o wynagrodzeniu świadków, znawców i tłumaczy w postępowaniu karnem (Dz. U. R. P. № 75, poz. 515).

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 453) i § 383 austriackiej ustawy o postępowaniu karnem zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 1920 r. w przedmiocie wynagrodzenia świadków, znawców i tłumaczy w postępowaniu karnem (Dz. U. R. P. № 75 poz. 515) ulega następującym zmianom:

- a) w ustępie drugim art. 3 kwotę „2—10 mk.” zastępuje się kwotą: „50 gr. — 1 zł. 50 gr.”;
- b) w ustępie pierwszym art. 11 kwotę „ośmiu marek” zastępuje się kwotą „jednego złotego”, a kwotę „osiemdziesięciu marek” kwotą „dziesięciu złotych”;
- c) po artykule 14 wprowadza się artykuł 15 o następującym brzmieniu: „Lekarze znawcy otrzymują należytości w myśl osobnych przepisów”;
- d) w art. 18 kwotę „osiemdziesięciu marek” zastępuje się kwotą „dziesięciu złotych”;
- e) w art. 19 kwotę „ośmiu marek” zastępuje się kwotą „jednego złotego”, kwotę „osiemdziesięciu marek”, kwotą „dziesięciu złotych”, a słowa „po marce za każdą stronę z 32 linjami pisma” zastępuje się słowami „po 20 groszy za każdą stronę z 32 linjami pisma”;
- f) w art. 20 kwotę „pięciu marek” zastępuje się kwotą „jednego złotego”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze, na którym obowiązuje austriacka ustawa o postępowaniu karnem z 1873 r., z dniem 1 stycznia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*Minister Skarbu: *W. Grabski*

963.

**Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości
w porozumieniu z Ministrem Skarbu**

z dnia 22 października 1924 r.

o taryfie wynagrodzenia świadków w sprawach karnych na obszarze mocy obowiązującej austriackiej ustawy o postępowaniu karnem z 1873 r.

Na zasadzie § 383 austr. ustawy o postępowaniu karnem w brzmieniu ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 453) zarządza się co następuje:

§ 1. Świadkowi należy się zwrot kosztów koniecznych, wywołanych podróżą do miejsca przesłuchania, pobytem także i podróżą powrotną.

§ 2. Koszta podróży wymierzone będą według przepisów §§ 3—7 i 9 roz. austr. Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 1897 r. (Dz. P. P. P. № 221) i według § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 515).

§ 3. Koszta pobytu składają się z wydatków na wyżywienie i nocleg. Stosownie do miejscowych stosunków, wyżywne wynosi 50 gr. — 3 zł., a noclegowe 1 zł. — 4 zł.

Wyżywne obejmuje zwrot koniecznych wydatków na obiad, noclegowe zaś zwrot koniecznych wydatków na wieczerzę, nocleg i śniadanie.

Świadkowi, przesłuchanemu w miejscu jego zamieszkania lub pobytu, nie należy się ani wyżywne ani noclegowe.

§ 4. Świadek może żądać odszkodowania za stratę czasu tylko wtedy, gdy ta strata przyprawiła go o dotkliwy uszczerbek w codziennym zarobku.

§ 5. Wprowadza się następującą taryfę wynagrodzenia świadków za stratę czasu przez jeden dzień:

№ grupy	GRUPA ZAROBKOWA	Dla świadków zamieszkałych w siedzibach sądów okręgowych	Dla świadków zamieszkałych w innych miejscowościach
		zł.	zł.
I.	Robotnicy bez wykształcenia przygotowawczego, przemysłowego lub zawodowego, żyjący z zarobku dziennego od sztuki lub tygodniowego, wyrobnicy, posługacze publiczni, sługi, stróże leśni i polowi, o ile nie są sługami rządowymi, gospodarze wiejscy, posiadający małe grunta i zmuszeni zarabiać pobocznie na swe utrzymanie lub utrzymujący się z tego, co sobie wymówili przy odstąpieniu gruntu . .	0.50—1.50	0.50—1
II.	Robotnicy w przedsiębiorstwach górniczych i robotnicy z wykształceniem przygotowawczym, przemysłowym lub zawodowym, żyjący z zarobku dziennego od sztuki lub tygodniowego	1 —2	1 —2
III.	Rękodzielnicy i drobni przemysłowcy, którzy sami są czynni w swoim przemyśle, obnoocy, ajenci, komisanci podróżujący, którzy pobierają prowizję, subjecci handlowi		

№ grupy	GRUPA ZAROBKOWA	Dla świadków zamieszkałych w siedzibach sądów okręgowych	Dla świadków zamieszkałych w innych miejscowościach
		zł.	zł.
IV.	i osoby, których zarobek dochodzi podobnych granic	1 —3	1 —2
	Właściciele i dzierżawcy gospodarstw wiejskich, z których intrata zapewnia im całkowite utrzymanie, o ile nie tylko kierują gospodarstwem rolnem i nadzorują je, lecz zmuszeni są sami także pracować w tem gospodarstwie i którzy wykażą, że przez stratę czasu ponoszą w swoim zarobkowaniu dotkliwy uszczerbek	1 —3	1 —3]
V.	Nauczyciele prywatni, osoby z wykształceniem uniwersyteckim lub podobnym zawodem, inni świadkowie nie należący do grupy I—IV, którzy wykażą, że przez stratę czasu ponoszą w swoim zarobku dotkliwy uszczerbek	2 —8	2 —5

§ 6. Przy stosowaniu taryfy należy zazwyczaj wymierzać wynagrodzenie według unormowanych kwot minimalnych; wolno jednak uwzględniać warunki bytu i zarobkowania poszczególnych do tej samej grupy należących osób i w miarę tego przyznawać im wynagrodzenie wyższe niż kwoty minimalne.

Pozatem można przyznawać kwoty niższe od kwot minimalnych, jeżeli ze względu na stosunki miejscowe i osobę świadka minimalna kwota wynagrodzenia taryfowego byłaby widocznie zbyt wysoką.

§ 7. Oskarżyciel prywatny nie ma prawa żądać przyznania należności świadka; inni poszkodowani mają to prawo tylko wówczas, gdy ich wezwano celem przesłuchania jako świadków.

§ 8. Funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r.—Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) należy przyznawać koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeśli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonaniem ich urzędu lub służby.

Przepis ustępu pierwszego nie stosuje się do niższych funkcjonarjuszów państwowych, jeśli przybywają z miejscowości odległej nie ponad 15 kilometrów od siedziby sądu wzywającego.

Jeśli według niniejszego paragrafu państwowym funkcjonarjuszom wezwanym w charakterze świadków

nie należą się koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, stosuje się pod względem wynagrodzenia tych osób wezwanych w charakterze świadków postanowienia ogólne.

Przepisy ustępu pierwszego i drugiego niniejszego paragrafu stosuje się także do funkcjonarjuszów państwowych, konwojujących osoby wezwane do sądu.

§ 9. Adwokaci i notariusze, kandydaci adwokatury i notariatu nie mogą domagać się wynagrodzenia według taryfy adwokackiej lub notarialnej. Wynagrodzenia za stratę czasu mogą oni żądać tylko o tyle, o ile takie prawo przysługuje wogóle świadkom (§ 4).

§ 10. Sposób wynagrodzenia osób wojskowych w czynnej służbie, którzy stają jako świadkowie przed sądem karnym, znajdującym się poza ich miejscem służbowym określałają osobne przepisy.

§ 11. Uchyła się przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze, na którym obowiązuje austriacka ustawa o postępowaniu karnem z r. 1873, z dniem 1 stycznia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

964.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 22 października 1924 r.

w sprawie wynagrodzenia osób wojskowych, wzywanych w charakterze świadków w postępowaniu karno-sądowym na obszarze mocy obowiązującej austriackiej ustawy o postępowaniu karnem.

Na zasadzie § 383 ustawy o postępowaniu karnem w brzmieniu ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 453) zarządza się co następuje:

§ 1. Osobom wojskowym, pozostającym w czynnej służbie, wzywanych w charakterze świadków przez sąd karny, znajdujący się poza ich miejscem służbowym, należy przyznawać koszta podróży i dietyienne według norm, ustanowionych dla podróży służbowych osób wojskowych, jeśli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonaniem ich stanowiska lub służby.

Mimo istnienia tych warunków przepis powyższy nie ma zastosowania do osób, które nie posiadają stopnia oficerskiego (równorzędnego) i przybywają z miejscowości, odległej nie ponad 15 kilometrów od siedziby sądu wzywającego.

§ 2. Jeśli według niniejszego rozporządzenia osobom wojskowym wezwanym w charakterze świadków nie należą się koszta podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, stosuje się pod względem wynagrodzenia tych osób